

Katie

Joulusukka

ja muita
kertomuksia

Fforde

BAZAR

Katie
Forde

Joulusukka
ja muita kertomuksia

Suomentanut Anne Pölkki

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Anne Pölkki
Englanninkielinen alkuteos *The Christmas Stocking and Other Stories*
© Katie Fforde Ltd, 2017
Kannen suunnittelu Satu Kontinen

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-403-491-3

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Hyvä lukija,
kuka olisi uskonut, että joulua voi viettää niin monin eri tavoin?
Vaikka tietenkin on yhtä monta tapaa kuin on ihmisiäkin. Minä
vain olen niin tottunut omaan tapaan. Nautin näiden kertomus-
ten kirjoittamisesta. Itse asiassa olisi hienoa, jos omankin joulun
voisi muuttaa tarinaksi. Silloin se pysyisi paremmin hallinnassa!

Edessäsi on nyt kirjan täydeltä joulutarinoita. Kokosin
yhden joulukirjan pari vuotta sitten. Se oli nimeltään *A Christmas
Feast*. Sen tekeminen oli niin hauskaa, että päätin laittaa alulle
toisenkin. Edellisen kirjan kaikki tarinat yhtä lukuun ottamatta
oli julkaistu lehdissä vuosien varrella. Sinne menivät kaikki
valmiit novellini, joten tässä kirjassa vain kaksi tarinaa, *Joulu-
kynttilät* ja *Joulu valepuvussa*, on julkaistu aiemmin ja nekin vain
digitaalisesti. Kaikki muut ovat upouusia kertomuksia!

Yhteen novelliin sain innoitusta koirista, jotka ovat todelli-
suudessa tyttäreni koiria. Autoin kouluttamaan niitä sen jälkeen,
kun niiden oma ihminen menehtyi traagisesti. Ne ovat meidän
kaikkien suuri ilo, vaikka sotkivatkin talon kuraan, ennen kuin
aitasimme pihalammen. Koirista on mahtavaa nolata minut
tyttäreni ja hänen miehensä edessä, sillä ne kiipeilevät huone-
kalujen päälle ja tekevät luonani kaikenmoista, mikä ei ole sallit-
tua niiden omassa kodissa. En taida olla kovinkaan kummoinen
koiramummo!

Toivottavasti nautit näistä tarinoista. Tuokoon ne vähän
iloa, kun joulukiireet painavat päälle.

Hyvää joulua!

Katie xxx

Omistettu Annielle ja Wilsonille,
rakkaille koiralapsukaisille

Sisällys

Joulusukka	11
Unelmajoulu	61
Joulukynttilät	99
Ei joulua ilman koiria	161
Joulu valepuvussa	215
Joulukeiju	271

Joulusukka

OLI LAUANTAIAAMU PÄIVÄÄ ENNEN JOULUAATTOA, ja leudon kostea sää oli yhtäkkiä kylmentynyt. Romya paleli luita ja ytimiä myöten.

Hänellä oli joulukoju Cotswoldin joulumyyjäisissä vanhassa asemarakennuksessa, ja kauppa oli käynyt hyvin parin ensimmäisen tunnin aikana. Nyt kylmyys kuitenkin hiipi Romyn jäseniin, vaikka hänellä oli nahkatakkinsa alla useita vaatekerroksia (myös ruma lämpöliivi), kahdet sukat ja pöröiset lampaannahkanilkkurit, farkkujen päällä toisen myyjän lahjoittamat raidalliset säärystimet ja päässä karvalakki. Romy vilkuili kaipaavasti kahvikojua, jossa riitti asiakkaita. Hän oli herännyt aamun sarastaessa ja ehtinyt napata suuhunsa vain banaanin ja myslipatukan. Kaiken kukkuraksi boileri oli mennyt rikki, joten suihkusta tuli vain haaleaa vettä ja asunto oli jäätävä. Kupillinen kuumaa juomaa ja pekonileipä tekisivät terää. Mutta jos hän kipaisisi nyt ostamaan teekupillisen, hän saattaisi menettää juuri sisään astelleet uudet asiakkaat, jotka olivat enimmäkseen miehiä.

Vaikka kello kävi vasta kahtatoista, miehet tulivat näköjään suoraan pubista. He aikoivat varmaan hoitaa jouluostokset pois alta, vaikka aattonakin oli vielä aikaa. Eikä heillä

luultavasti ollut kuin yksi lahja hankittavana. Rakastavat vaimot ja tyttöystävät huolehtivat takuulla äitien, siskojen, tätien ja kaikkien muidenkin lahjoista. Miesten vanavedessä sisään asteli vielä yksi tyyppi, eikä Romyllle selvinnyt heti, kuuluiko hän porukkaan vai oliko hän yksinään liikkeellä. Itsevarman oloisella miehellä oli yllään moottoripyöräilijän nahkatakki. Hänellä oli pitkähkö, tummanvaaleat hiukset. Mies käveli päättäväisin askelin. Hän ei näköjään kuulunut pubisakkiin, sillä hän ei ollut hiprakassa, eikä hänellä ollut yllään ryppyistä pukua. Romy arveli, että nahkatakkainen mies oli tullut ostamaan lahjaa vaimolleen tai tyttöystävälleen. Hän pakotti itsensä kääntämään ajatukset viehättävästä miehestä omaan poikaystävänsä. Gus odotti häntä vanhempien sa luona Ranskassa, missä valmistauduttiin suureen perhejouluun. Hän vilkaisi kojunsa tavaroita ainakin sadannen kerran miettien, pitäisikö Gusin perhe hänen lahjoistaan. Siinä oli eroa, oliko lahja ”kotitekoinen” vai ”käsityötä”, ja hän tähtäsi persoonallisiin käsitöihin.

Hän oli jo tavannut Gusin vanhemmat, jotka olivat muuttaneet Ranskaan mutta eivät juuri puhuneet ranskaa tai olleet saaneet ranskalaisia ystäviä. Gusin kahden siskon Facebook-profiilit Romy oli tutkinut perinpohjaisesti. He olivat viehättäviä, järkevästi pukeutuneita naisia, jotka näyttivät kuin suoraan vaatemainoksesta siepatuilta. Heidän vaaleatukkaisten lastensa hampaat hohtelivat valkoisina, mikä juurusi säännöllisistä hammaslääkärikäynneistä ja limsojen rajoittamisesta.

Vanhemman siskon kolmelle lapselle Romy aikoi antaa himmeät hillopurkit, joihin hän oli tehnyt lasten ja vanhempien sekä perheen labradorin siluetit. Silueteissa oli samaa näköä kuin lapsissa. Purkit eivät olleet mikään kätevä lahja,

koska Romy ei halunnut tuhлата halpalennollaan ruumaan meneviin matkatavaroihin, mutta hienoja ne olivat. Nuoremman siskon kaksi pikkupoikaa saivat valkoiset riisipaperilyhdyt, jotka hän oli kuvittanut Minecraftin hahmoilla. Naisille itselleen ja heidän äidilleen Romy aikoi antaa silkkihuvit, joiden kuviot hän oli maalannut. Ne taas mahtuivat täydellisesti käsimatkatavaroihin. Miehillä hän ostaisi jotakin lentokentältä. Pullo oli aina kelpo lahja.

Käydessään lahjalistaa läpi Romy silmäili kojunsa tavaroita. Hän oli niistä ylpeä. Hän oli kiertänyt tänä vuonna ahkerasti paikallisilla toreilla ja joulumyyjäisissä kaupittelemassa käsitöitään. Eihän sillä rikastunut, mutta kojuvuokran jälkeen melkein kaikki oli pelkkää voittoa. Se oli mukava lisä osa-aikatyön tuloihin, samalla kun hän teki maisterin opintojaan. Romy oli ylpeä käsitöistään ja toivoi Gusin vanhempien arvostavan lahjojaan.

Gusin vanhemmat olivat suhteellisen ystävällisiä mutta myös hyvin äänekkäitä. Romya kovaäänisyys ei haitannut, mutta häntä kiusasi perheen tapa vinoilla toisilleen, mikä keikkui julmuuden rajoilla. Lisäksi he ihannoivat käytännöllisyyttä, ja kaikki muu, kuten taide, oli silkkää ajanhukkaa. Itse asiassa Romy oli kutsuttu Ranskaan vain siksi, että Gus oli kertonut Romyn vanhempien matkustavan jouluksi Uuteen-Seelantiin. Romy olisi viettänyt mieluummin joulua ystäviensä kanssa, mutta olisi ollut töykeää kieltäytyä kutsusta. Gus oli tietenkin ihana, ja Romy oli ollut alussa hulluna häneen. Nyt vuoden kuluttua hän mietti, oliko hullaantuminen joutunut vain siitä, että Gus oli niin erilainen kuin hänen edellinen poikaystävänsä. Gus oli kerran tunnustanut Romylle, että hänen ystävänsä olivat olleet ällistyneitä taiteellisesta

indie-tyttöystävästä ja samalla myös kateudesta vihreitä. Heidän ensitreffeillään Gus oli kysynyt huolestuneena, oliko Romylla tatuointeja. Ei ollut, mutta kysymys sai Romyn harkitsemaan lepakkokuvion ottamista ranteeseen. Ranskan matka oli eräänlainen testi. Jos he siitä selviäisivät, heidät oli varmaan tarkoitettu yhteen. Kunpa hänellä ei vain olisi ollut niin ristiriitaisia tunteita sekä joulun että heidän rakkautensa suhteen.

”Ole hyvä”, joku sanoi. ”Näytät olevan niin kylmissäsi, että kaipaat kuumaa juotavaa.”

Nahkatakkinen mies ojensi Romylle mausteisen kaakaon.

Hän otti sen kiitollisena vastaan. ”Kiitos paljon”, Romy sanoi. ”En ehtinyt juoda edes pikakahvia aamulla, ja boilerikin oli rikki.” Hän siemaisi lämmittävää kaakaota. ”Löydätkö jotakin kojustani? Saat sen ilmaiseksi. Kenties lahja tyttöystävälle?”

Hän inhosi itseään niin suoranaisestä utelusta, mutta asiaa ei voinut enää auttaa.

”Itse asiassa minulla on jo lahja hänelle”, mies sanoi. Ilmeestä päätellen hän oli varma siitä, että lahja olisi tyttöystävän mieleen.

Romy tajusi, ettei ollut mitään järkeä olla pettynyt, mutta siltä hänestä tuntui – vaikkei hän itsekään ollut sinkku.

”Sehän on hyvä! Monet miehet alkavat pohtia lahjaa vasta jouluaattona, joten sinä olet ajoissa.”

”Joulukoristeille olisi kuitenkin käyttöä, sillä kotona ei ole vielä mitään. Tyttöystäväni matkusti Connecticutiin viettämään joulunalusaikaa perheensä luo. Haluan talon tuikkivan joulutunnelmaa, kun hän palaa. Hänen pitää ihastua ikihyviksi.”

”No”, Romy totesi, kun kuuma juoma oli hiukan lämmittänyt, ”kuinka ollakaan minulta löytyy joulukoristeita,

kaikki itse tehtyjä. Huomasitko nuo?” Hän viittoi lattialla olevaan purkkiin, jossa näkyi valkoiseksi maalattuja oksia. Niistä roikkui kuumailmapalloiksi väritettyjä palloja. Kunkin sisässä oli valo, joten oksilla näytti tuikkivan tähtiä. Lähempää katsottuna palloista paljastui munanmuotoisia kuvioita.

Mies kallisti päätään. Hänen ulkoasunsa oli jokseenkin huoleton, mikä vaikutti aidolta laitetun sijasta. Jos se oli tahallisen huoleton, vaikutus oli tehokas. ”Pakko tunnustaa, että juuri niihin iskin silmäni heti astuttuani sisään. ”

”Mutta päätitkin poiketa ensin kahvikojulle?”

”Näin sinun hypähtelevän ja hierovan käsiäsi. Arvelin sinun palelevan.”

Miehen silmäkulmassa oli pilkettä, jota oli vaikea vastustaa.

Romy nauroi. ”Oliko se niin ilmiselvää? Voi että. Tähän kojuun käy varmaan veto, sillä kukaan muu ei näytä olevan jäässä.” Vaikka mies näytti hurmaavalta pahalta pojalta, hänellä oli ystävällinen hymy. Äkisti Romy kadehti tyttöä, joka oli vanhempiensa luona Connecticutissa. ”No niin”, hän sanoi reippaasti. ”Mitä laitetaan?”

”Laitetaan kaikki”, mies sanoi hetken harkittuaan.

”Annan ilomielin yhden mutta en kaikkia.”

”Ja minä maksan ilomielin kaikista, vaikka toki otan mielelläni yhden ilmaiseksikin. Ja ostan loput. Haluan tehdä vaikutuksen koristeilla.”

Mies virnisti. Romy yskäisi ja painoi katseensa joulu-koristeisiin. Mies oli aivan liian puoleensavetävä mutta samalla myös liki täydellinen asiakas.

”Selvä, kukin pallo maksaa viisi puntaa”, hän sanoi. Hinta oli karkottanut monet asiakkaat, vaikka koristeiden tekeminen

oli ollut todella työlästä. ”Lepakot ovat 4,50 kappale ja hillopurkkituikut vain punnan, vaikka ovat niin nättejä.”

”Siinä tapauksessa en suostu ottamaan palloa ilmaiseksi. Ei kaakao ollut viiden punnan arvoinen.”

”Ota lepakko sitten”, Romy sanoi ja esitteli mallilepakkoa, joka oli tehty rautalangasta ja mustista sukkahousuista.” Hän oli tehnyt muutamia lepakoita, mutta ne eivät juuri käyneet kaupaksi. Lepakoilla oli nähtävästi oma asiakaskuntansa.

”Lepakko!” mies huudahti innostuneena. ”Pidän lepakoista.”

”Niinkö? Ota sitten pari. Kukaan muu ei tunnu pitävän niistä. Ne mielletään kai halloween- eikä joulukoristeiksi. Minusta ne ovat söpöjä.”

”Pidän lepakoista, koska niiden ansiosta sain taloni ja musiikkistudioni halvalla.”

”Fiksut lepakot! Miten ne sellaista osaavat? Sen minäkin haluaisin oppia.”

Mies nauroi. ”Harmi kyllä se ei johtunut niiden fiksuudesta vaan pesimisestä rakennusten kattorakenteissa. Lepakot ovat suojeltuja, joten häätää niitä ei voinut. Eivätkä kaikki pidä lepakoista.”

”Millainen talo se oikein on? Siis, jos lepakot viihtyvät hyvin? Et kai asu vanhassa kirkossa?” Hän näki mielessään lepakoiden liitävän hämärässä kaari-ikkunasta perässään Dracula, joka tietenkin liihottelisi isommasta ikkunasta.

”Se on vanha mylly, joka oli tyhjillään vuosia, ja piilottelee metsän siimeksessä. Siitä tulee vielä upea.”

”Kuulostaa mahtavalta! Olen aina halunnut elää metsän keskellä, herätä linnunlauluun ja nähdä auringonsäteiden

leikittelevän oksien lomassa.” Hän hengähti. ”Ehken kuitenkin talvella!” Romy nauroi ja vetäisi karvalakin päästään. ”Kenties metsänkaipuu johtuu lempinimestäni, joka on Kultakutri”, hän sanoi antaessaan vaaleiden kiharoidensa valahtaa esiin.

”Tämä selvä!” mies sanoi yhtyen nauruun. ”Sinun kohdallasi on elää metsässä!”

”Olen miettinyt hiusten värjäämistä mustiksi, jotta voisin esittää olevani lepakko. Sitten metsäkodin löytäminen saattaisi käydä helpommin.”

”Et saa!” Mies kuulosti kauhistuneelta.

”Ei huolta. Ystäväni teki niin, ja häneltä vei iäisyyden sekä satoja puntia huomata, että vaaleaveriköillä on oikeasti hausempaa. Mutta entä ne joulukoristeet? Kuinka paljon halusitkaan?”

”Kaiken.”

”Oikeasti? Palloja on kymmenen, ja niistä yksistään tulee viisikymmentä puntia. Saat tietenkin alennusta.”

”En tarvitse alennusta. Laske vain loppusumma.”

Romy laski summan. ”Sanotaan sitten kahdeksankymmentä puntia.”

Mies oli suoriutunut päässälaskusta Romya nopeammin. ”Siitä tulee 95 puntia.”

”Eikä, sillä määrälennuksella loppusumma on kahdeksankymmentä.”

”Yhdeksänkymmentä!”

Romy pudisti päätään. ”Kahdeksankymmentä on viimeinen tarjoukseni.”

”Yhdeksänkymmentä! Haluan myös nuo oksat.”

”Ne ovat ilmaisia. Sitä paitsi löydät itsekkin oksia, koska satut asumaan keskellä metsää!”

”Niin kai, mutta sitten pitäisi hankkia myös maalia ja suti. Otan mieluummin sinun oksasi.”

”Olkoon sitten.” Mies osti Romyn koko varaston, eli hän voisi pistää kojun kiinni ja lähteä pakkaamaan. Hänen lentonsa lähti jumalattoman aikaisin aamulla, ja siksi hänen piti hypätä lentokenttäbussiin vielä aikaisemmin.

Miehen otsa rypistyi. ”Tajusin yhtäkkiä, että tulini moottoripyörällä. Miten saan kuljetettua oksat kotiin?”

”No, miten aiot saada pallot ja muut koristeet kotiin?”

”Perälaukussa, mutta oksat eivät mahdu siihen.”

”Sitten sinun ei auta kuin tehdä itse uusia! Ei niitä tarvitse valkoiseksi sutia. Tökkää ne vain purkkiin tai ämpäriin kuten minäkin tein. Täytä astia hiekalla, mullalla tai kivillä ja kiinnitä kuumailmapallot. Siinä on sinulle joulupuu. Laita sen alle lahjat ja suklaata.”

Mies ei vastannut heti vaan katseli häntä arvioivasti. ”Itse asiassa, voinko pyytää sinulta suurta palvelusta?”

”Aina saa pyytää. Voinhan olla suostumatta.” Romy tajusi, ettei niin luultavasti kävisi.

”Minun pitää käydä kaupassakin, eivätkä ostokset varmaan mahdu perälaukkuun. Toivoin saavani niille kotiin-kuljetuksen tai löytäväni jonkun ystävän, joka voisi toimittaa ne minulle.” Mies vaikeni hetkeksi. ”Voisitko sinä tuoda ostokset ja joulukoristeet?”

Romyn ei tarvinnut pitkään pohtia. Viehättävä mies oli ostanut hänen koko varastonsa. Kotiinkuljetus ei ollut liian paljon pyydetty.

”Selvä. Vastineeksi haluan esittelykierroksen talossasi.”

Mies naurahti. ”Sovittu! Älä silti odota liikoja. Talo on keskeneräinen. Ja nyt, haluaisin maksaa sinulle...?”

”Romy”, hän sanoi.

”Minä olen Felix. Kanssasi on ilo asioida”, mies sanoi ojentaen rahat.

Romy otti setelit ja sujautti ne laukkuunsa. Nyt hänellä olisi käyttörahaa Ranskaan. ”Käy tekemässä ostoksesi.”

Kun Romy seurasi Felixiä autollaan, hän oli hermostunut ja jännittynyt. Felixin ansiosta hänellä oli enemmän aikaa pakata huomista Ranskan-matkaa varten. Sitä hän tarvitsikin. Mitkään vaatteet eivät tuntuneet hyviltä, ja lahjat veivät liikaa tilaa. Gusin vanhemmat olivat ystävällisesti kutsuneet Romyn luokseen jouluksi, eikä hän halunnut järkyttää heitä liian oudoilla vaatteilla. Hän piti goottityylistä. Hän ei hevillä sulautuisi kauluspaitojen, kukkakuosien ja kašmirneuleiden joukkoon.

Seuratessaan moottoripyörää hän joutui tunnustamaan, että tunsi syyllisyyttä mennessään vieraan miehen taloon vaikkakin keskellä päivää. Jännitys ei johtunut vain matkakuumeesta. Tilanne olisi ollut erilainen, jos mies olisi ollut luotaantyyöntävä rupikonna. Silloin hän ei olisi tuntenut syyllisyyden häivääkään. Felix oli kuitenkin erittäin kiehtova eikä todellakaan mikään rupikonna.

Moottoripyörä kääntyi Cotswoldin tieltä puiden reunustamalle sivutielle. Vähitellen puusto tiheni metsäksi. Taivas oli tummunut, eikä päivänvaloa riittäisi enää kauan. Romy pysäköi auton Felixin osoittamalle paikalle.

”Vau! Kunnan metsää!” hän sanoi noustuaan autosta. ”Onpa kaunista!” Metsän keskellä oli myös kylmempää ja raikkaampaa kuin kaupungissa, jossa oli yleensä leudon kostea.

”Onhan tämä aika eristyksissä, mutta minä pidän siitä.”

Romy kiinnitti sanaan *minä* huomiota. Eikö miehen olisi pitänyt sanoa *me pidämme siitä?* Nyt saattoi melkein luulla, että hänen amerikkalainen tyttöystävänsä oli eri mieltä. Luultavasti Romy kuitenkin vain kuvitteli omiaan.

”Tule sisään, niin esittelen paikat.”

”Puretaan ensin tavarasi.”

Kun joulukoristeet oli saatu turvallisesti sisälle, Romy kantoi yhden ruokakassin keittiöön, joka sijaitsi suuren, avonaisen huoneen päässä. Varsinaisia keittiökaappeja ei ollut, vain ruostumattomasta teräksestä valmistettu allas ja iso liesi, jonka vieressä seisoj pari vanhaa kaappia. Romy piti siitä, miten keittiö oli oma saarekkeensa mutta samalla myös osa huonetta. Hän näki tilassa niin paljon mahdollisuuksia, että oli vaikeaa olla kiljumatta innosta. Kassi kilahdi paljastavasti, kun hän nosti sen tilapäiselle työtasolle.

”Et tainnut ostaa paljon ruokaa, vaikka on joulu ja ihmiset kahmivat aivan liikaa siihen nähden, mitä kykenevät syömään”, hän huomautti. Samassa hänen mieleensä juolahti, että olipa se nenäkäs ja töykeä kommentti.

Felix ei näyttänyt piittaavan. ”Tarkoitus on mennä jouluksi ja tapaninpäiväksi ystävien luo. Sitä paitsi joulun jälkeen kaiken saa puoleen hintaan.”

”Senkin kitupiikki! Pummit ruoat kavereiltasi ja ostat itse kaiken myöhemmin halvemmalla!” Romy esitti kauhistunutta. Oikeasti se oli hänestä erinomainen idea.

”Kuulehan nyt! Aion viedä tuliaisiksi pullokaupalla brandyä, portviiniä, hirveää kermalikööriä, josta tyttöystäväni pitää, ja hyvää punaviiniä.”

Romy laski ruokalaatikon käsistään. Hänkin piti Baileysin kermalikööristä ja mietti, olisiko Gus ostanut sitä hänelle.

Luultavasti Gusin vanhemmat eivät olisi hyväksyneet likööriä vaan pitäneet sitä *arveluttavana*.

”No niin”, Romy sanoi, ”laitetaan sinulle oma joulu-puu.” He kokosivat Romyn maalaamat oksat nurkkaan ison lasiseinän vierelle. Siitä aukesi näkymä metsään. Kaikkien koristeiden laittamisessa vierähti tovi, mutta lopputulos oli upea.

”Näyttääpä ihanalta!” Romy sanoi, kun he olivat sytyttäneet kaikki pattereilla toimivat valot palloihin. ”Olisi ollut kätevämpää tehdä valoketjuserja ja tuikata vain töpseli seinään, mutta suunnittelin ne yksittäisiksi koristeiksi. En odottanut, että kukaan ostaisi kaikki kerralla.”

”Mitä sinä muuten puuhaillet elämässä? Kun et kaupittele tuikkuja.”

Romy naurahti. Kiusoittelu miellytti häntä. ”Teen maisterin opintoja ympäristötaiteesta. Olen eksynyt alkuperäisestä suunnitelmastani. Opiskelin aluksi järkevää tutkintoa, mutta sitten hairahduin kiertoteille.” Hän naurahti jälleen. ”Poikaystäväni mielestä on älyvapaata jättää tekemättä opettajan pätevyuden antavat opinnot, mutta kun tajusin voivani tehdä maisterin tutkinnon rakastamastani aiheesta, se oli menoa.” Ja juuri sen vuoksi Romy etsi jatkuvasti mahdollisuuksia ansaita lisätienestejä.

”Minusta se kuulostaa mahtavalta”, Felix sanoi katsoen Romya tiiviisti.

Hämmentyneenä Romy sanoi: ”Se tarkoittaa toki, että olen aina vararikon partaalla. Mutta en minä siitä välitä.”

Felix suoristi selkänsä. ”Esittelen sinulle taloa, ennen kuin tulee pimeää.”

Valtava talo oli loistelias – tai olisi sitä valmiina. Keittiöstä aukeni näkymä joka suuntaan. Katossa oli ikkunat, joista tulvi sisään luonnonvaloa. Olohuoneessa oli iso puukamiina, useita rähjäisiä vanhoja sohvia muttei muita huonekaluja, jollei vinyylilevykasoja laskettu kalusteiksi. Kiviseinät olisivat kai- vanneet kipeästi isoja taideteoksia, mutta Romy piti mieli- piteensä omana tietonaan.

Yläkerrassa oli kolme makuuhuonetta, joiden yhteydessä sijaitsivat upeat kylpyhuoneet. Kylpyammeista saattoi kat- sella metsää, ja suihkuissa oli tilaa kahdelle. Päämakuuhuone sai Romyn hengähtämään ihailusta ja kateudesta.

”Se on mahtava”, hän sanoi. ”Kerta kaikkiaan mahtava.”

”Sellainen siitä tulee”, Felix sanoi. ”Ikävä kyllä vain ala- kerran suihku toimii, olohuone on sekasorron vallassa eikä keittiöremontti ole edes päässyt alkuun.” Hän kuulosti toistavan jonkun muun sanoja. ”Niin, ja makuuhuone haisee lepakoilta.”

”Haiseeko? En huomannutkaan. Toisaalta, en tiedä miltä lepakot haisevat. Sitä paitsi eikö se ongelma hoidu tuoksu- kynttilän avulla?”

Felix kohautti harteitaan.

”Ihan oikeasti, *Jo Malonen* tuoksu kynttilä saisi makuu- huoneen tuoksumaan taivaalliselta. Sitten tyttöystäväsi rakastaisi sitä.”

Hetken hiljaisuuden jälkeen Felix vastasi: ”Toivon niin. Haluatko nähdä studion?”

Romy katui tuoksu kynttilän ehdottamista. Eihän asia hä- nelle kuulunut. Onneksi Felix vaihtoi puheenaihetta. ”Kyllä, mielelläni.”

”Se on tarkoitettu muusikoille, ei kaltaisillesi taiteilijoille”, Felix lisäsi. ”En ole kovin nirso.”

Uskotko jouluun ihmeisiin?

#hyvänmielenkirjat

Romy myy itse tekemiään koristeita joulumarkkinoilla, mutta kauppa käy tuskastuttavan hitaasti. Kun eräs nuori mies päättää ostaa kojun kaikki koristeet ja pyytää apua niiden kuljetuksessa, Romy ei epäröi. Hän ei vielä tiedä, että kohtaaminen muuttaa hänen koko elämänsä.

Aikaisen jouluaamun hämärässä ulkona on vielä autiota. Värivalot tuikkivat ikkunoissa ja pieni maalaiskylä näyttää suloiselta postikortilta. Stella on juuri toimittanut erään tärkeän tehtävän, kun kaksi hyvin mutaista ja hyvin innokasta koiraa juoksee tervehtimään häntä. Aivan kuin ne olisivat valinneet hänet – ja niiden iloisesta hännänheilutuksesta alkaa joulu, jollaisesta Stella ei olisi osannut unelmoidakaan.

Katie Fforden *Joulusukka ja muita kertomuksia* on hyvän mielen kokoelma, jossa valmistellaan ja vietetään joulua kauniissa maalaismaisemissa.

